Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

14. märts 2013 *

Käibemaks — Direktiiv 2006/112/EÜ — Artiklid 213, 214 ja 273 — Käibemaksukohustuslaste registreerimine — Käibemaksukohustuslasena registreerimise numbri andmisest keeldumine põhjendusel, et maksukohustuslasel puuduvad deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid — Õiguspärasus — Maksupettuste vastane võitlus — Proportsionaalsuse põhimõte

Kohtuasjas C-527/11,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Augstākās tiesas Senāts (Läti) 12. oktoobri 2011. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 18. oktoobril 2011, menetluses

Valsts ieņēmumu dienests

versus

Ablessio SIA,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: A. Rosas teise koja presidendi ülesannetes, kohtunikud U. Lõhmus (ettekandja), A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev ja C. G. Fernlund,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— Valsts ieņēmumu dienests, esindaja: T. Kravalis,

— Läti valitsus, esindajad: I. Kalniņš ja I. Ņesterova,

— Eesti valitsus, esindaja: M. Linntam,

— Euroopa Komisjon, esindajad: C. Soulay ja E. Kalniņš,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

* Kohtumenetluse keel: läti.

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT L 347, lk 1), artiklite 213, 214 ja 273 tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud Valsts ieņēmumu dienestsi (Läti maksuamet, edaspidi „maksuamet”) ja Ablessio SIA (edaspidi „Ablessio”) vahelises kohtuvaidluses Ablessio käibemaksukohustuslasena registreerimisest keeldumise üle.

Õiguslik raamistik

Direktiiv 2006/112

3 Mõisted „maksukohustuslane” ja „majandustegevus” on direktiivi 2006/112 artikli 9 lõikes 1 määratletud järgmiselt:

„„Maksukohustuslane” on iga isik, kes mis tahes paigas teostab iseseisvalt mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest.

„Majandustegevus” on tootja, ettevõtja ja teenuseid osutava isiku mis tahes tegevus, sealhulgas kaevandamis- ja põllumajandusalane tegevus ning kutsealane tegevus. Majandustegevusena käsitatakse eelkõige materiaalse või immateriaalse vara kasutamist kestva tulu saamise eesmärgil.”

4 Sama direktiivi artikli 213 lõige 1 sätestab:

„Iga maksukohustuslane teatab, millal tema tegevus maksukohustuslasena algab, muutub või lõpeb.

Enda kehtestatavatel tingimustel lubavad liikmesriigid selle teate esitada elektrooniliselt. Nad võivad elektroonilist esitamist ka nõuda.”

5 Direktiivi artikkel 214 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed, et järgmised isikud registreerida, andes neile individuaalse numbri:

a) iga maksukohustuslane, välja arvatud artikli 9 lõikes 2 nimetatud maksukohustuslased, kes teeb oma riigi territooriumil mahaarvamisõigust andvaid kaubatarneid või osutab teenuseid, välja arvatud sellised kaubatarned ja teenuseosutamised, mille puhul peab käibemaksu artiklite 194–197 ja artikli 199 kohaselt tasuma ainult kaupade soetaja või teenuste saaja või isik, kelle tarbeks kaubad või teenused on mõeldud;

b) iga maksukohustuslane või mittemaksukohustuslasest juriidiline isik, kes ühendusesiseselt soetab artikli 2 lõike 1 punkti b kohaselt käibemaksuga maksustatavaid kaupu või kes kasutab artikli 3 lõikes 3 ettenähtud valikuõigust oma kaupade ühendusesisene soetamine käibemaksuga maksustada;

[...]

2. Liikmesriigid ei pea registreerima teatavaid maksukohustuslasi, kes juhuti teevad [...] tehinguid.”

6 Direktiivi 2006/112 artikli 273 esimene lõik näeb ette:

„Liikmesriigid võivad maksukohustuslaste riigisiseste ja liikmesriikidevaheliste tehingute võrdse kohtlemise põhimõtet järgides kehtestada käibemaksu nõuetekohaseks kogumiseks ning maksudest kõrvalehoidumise ärahoidmiseks vajalikuks peetavaid muid kohustusi, tingimusel et sellised kohustused ei too liikmesriikidevahelises kaubanduses kaasa formaalsusi piiriületamisel.”

Läti õigus

7 Käibemaksuseaduse (Likums Par pievienotās vērtības nodokli, *Latvijas Vēstnesis*, 1995, nr 49, edaspidi „käibemaksuseadus”) artikli 3 lõike 1^1 teine lõik sätestab põhikohtuasja asjaolude suhtes kohaldatavas redaktsioonis:

„Maksuametil on õigus keelduda isiku käibemaksukohustuslasena registreerimisest, kui see isik:

1) ei ole kättesaadav tema registrijärgsel aadressil või taotlusel märgitud elukohas või

2) ei anna maksuameti taotletud teavet või esitab valeandmeid oma majanduslike, tehniliste ja rahaliste võimaluste kohta deklareeritud majandustegevust ellu viia.”

8 Nimetatud seaduse artikli 3 lõike 5 kohaselt:

„Kui füüsilise või juriidilise isiku ja nende isikute grupi või nende lepingulise või kokkuleppelise esindaja poolt eelneva kaheteistkümne kuu jooksul teostatud maksustatavate kaubatarnete ja teenuste osutamise koguväärtus on alla 10 000 Läti lati või ei ületa seda summat, siis on isikutel, nende gruppidel või esindajatel õigus mitte olla maksuameti peetavas registris käibemaksukohustuslasena registreeritud. Seda sätet kohaldatakse ka riigieelarvelistele asutustele. Isik, kes kasutab käesolevas lõikes ettenähtud õigust, on kohustatud end selles registris käibemaksukohustuslasena registreerima kolmekümne päeva jooksul alates hetkest, kui nimetatud väärtus moodustab või ületab kõnealuse summa.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

9 Läti piiratud vastutusega äriühing Ablessio esitas maksuametile avalduse enda käibemaksukohustuslasena registreerimiseks. Maksuamet jättis registreerimisavalduse rahuldamata 15. novembri 2007. aasta otsusega, mis pärast vaide esitamist jäeti 27. novembri 2007. aasta otsusega muutmata, kuna ta leidis, et äriühingul puuduvad deklareeritud majandustegevuseks, st ehitusteenuste pakkumiseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid.

10 Eelotsusetaotlusest nähtub, et maksuamet põhjendas registreerimata jätmise otsust sellega, et esiteks on tuvastatud, et Ablessiol puudub kinnisvara ega ole sõlmitud ühtki lepingut sellise vara üürimiseks. Pealegi on äriruumide üürileping sõlmitud vaid 4 m^2 suuruse mitteeluruumi kohta. Äriühing ei ole kantud ehitusregistrisse ega ole asutamisest saadik läbi viinud tegelikku majandustegevust, äriühingu ainus töötaja on juhatuse esimees, kellele ilmselt palka ei maksta.

11 Ablessio esitas käibemaksukohustuslasena registreerimata jätmise otsuste peale tühistamiskaebuse Administratīvā rajona tiesale (esimese astme halduskohus), kes rahuldas kaebuse 20. oktoobri 2009. aasta otsusega ja kohustas maksuametit äriühingu registreerima. Nimetatud kohus leidis, et Ablessio oli esitanud maksuametile andmed oma deklareeritud majandustegevuseks vajalike majanduslike, tehniliste ja rahaliste vahendite kohta ning et andmete õigsust ei ole vaidlustatud. Seega olid kohtu hinnangul täitmata seaduses sätestatud tingimused, mis lubavad maksuametil jätta ettevõtja registreerimata.

12 Administratīvā apgabaltiesa (piirkondlik halduskohus), kes lahendas maksuameti apellatsioonkaebust, jättis 13. detsembri 2010. aasta otsusega esimese astme kohtu otsuse muutmata, leides samuti, et käibemaksuseadus ei luba maksuametil anda hinnangut, kas isik, kes soovib end käibemaksukohustuslasena registreerida, suudab majandustegevust läbi viia. Selles osas ei oma tähtsust, et see isik on juba esitanud avalduse ja registreerinud mitu äriühingut, mille osalus on kohe pärast registreerimist võõrandatud teistele isikutele, kelle sissetulekute tase on nii madal, et sellest ei piisa osakapitali sissemaksete tegemiseks, kuna nimetatud seadus ei näe ette, et sellised asjaolud on isiku vastavas registris registreerimata jätmise aluseks. Maksukohustuslase kõigi võimalike ebaseaduslike tegude ärahoidmiseks käibemaksu tasumise raames on ette nähtud maksuameti kohustus maksukohustuslast seadusega sätestatud korras kontrollida ja kui ta tuvastab liikmesriigi õigusnormide rikkumise, on ta kohustatud arvutama täiendava maksu ja sanktsioonid.

13 Maksuamet esitas eelotsusetaotluse esitanud kohtule kassatsioonkaebuse Administratīvā apgabaltiesa kohtuotsuse peale, väites, et viimasena nimetatud kohus on käibemaksuseaduse artikli 3 lõike 1^1 teise lõigu tõlgendamisel õigusnorme rikkunud. Maksuamet leiab, et see säte paneb talle kohustuse kontrollida, kas isik suudab deklareeritud majandustegevust läbi viia.

14 Eelotsusetaotluse esitanud kohus, viidates 21. oktoobri 2010. aasta otsusele kohtuasjas C-385/09: Nidera Handelscompagnie (EKL 2010, lk I-10385), avaldab kahtlusi, kuidas tõlgendada eeskätt direktiivi 2006/112 artikleid 213, 214 ja 273.

15 Neil asjaoludel otsustas Augstākās tiesas Senāts menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas […] direktiivi 2006/112 […] tuleb tõlgendada nii, et see ei luba keelduda maksukohustuslase registreerimisest põhjendusel, et maksukohustuslase osanik on eelnevalt registreerinud mitmel korral individuaalse numbri all muud äriühingud, mis ei ole kunagi tegelikult majandustegevust ellu viinud, ja mille osad võõrandas nende omanik vahetult pärast individuaalse numbri all registreerimist teistele isikutele?

2. Kas direktiivi [2006/112] artiklit 214 koostoimes artikliga 273 tuleb tõlgendada nii, et see lubab maksuametil enne maksukohustuslase registreerimist kontrollida tema võimet maksustataval tegevusalal tegutseda, juhul kui selle kontrolliga tahetakse tagada käibemaksu nõuetekohast kogumist ning maksupettuste ärahoidmist?”

Eelotsuse küsimuste analüüs

16 Nende küsimustega, mida tuleb analüüsida koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitust, kas direktiivi 2006/112 artikleid 213, 214 ja 273 tuleb tõlgendada nii, et need ei luba liikmesriigi maksuametil käibemaksu nõuetekohase kogumise tagamiseks ja maksupettuste ärahoidmiseks keelduda äriühingule käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit andmast vaid sel põhjusel, et ameti arvates puuduvad tal deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid ning et äriühingu osanik on selle numbri juba mitu korda saanud äriühingute jaoks, mis ei ole kunagi teostanud reaalset majandustegevust ja mille osalus on võõrandatud varsti pärast numbri saamist.

17 Olgu meenutatud, et direktiivi 2006/112 artikli 213 lõike 1 esimese lõigu kohaselt on iga maksukohustuslane kohustatud teatama, millal tema tegevus maksukohustuslasena algab, muutub või lõpeb. Sama direktiivi artikli 214 lõige 1 kohustab liikmesriike võtma vajalikke meetmeid, et maksukohustuslased registreerida, andes neile individuaalse numbri.

18 Direktiivi 2006/112 artiklis 214 ette nähtud maksukohustuslaste registreerimise peamine eesmärk on tagada käibemaksusüsteemi nõuetekohane toimimine (vt selle kohta 22. detsembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-438/09: Dankowski, EKL 2010, lk I-14009, punkt 33).

19 Selles osas on Euroopa Kohus juba selgitanud, et käibemaksukohustuslasena registreerimise numbri andmine tõendab maksukohustuslase staatust käibemaksuga maksustamisel ja lihtsustab kontrolli maksukohustuslaste üle eesmärgiga tagada maksu nõuetekohane kogumine. Euroopa Liidu sisese kaubanduse maksustamise üleminekukorra raames on käibemaksukohustuslaste registreerimise eesmärk lihtsustada selle liikmesriigi väljaselgitamist, kus leiab aset tarnitud kauba lõpptarbimine (vt selle kohta 6. septembri 2012. aasta otsus kohtuasjas C-273/11: Mecsek-Gabona, punktid 57 ja 60, ning 27. septembri 2012. aasta otsus kohtuasjas C-587/10: VSTR, punkt 51).

20 Peale selle on käibemaksukohustuslasena registreerimise numbril oluline tähtsus tehtud tehingute tõendamisel. Nimelt on direktiivis 2006/112 rida sätteid, mis puudutavad eeskätt arve esitamist, deklaratsioone ja koondaruandeid ning muu hulgas nõuavad, et neile dokumentidele peab olema märgitud maksukohustuslase, kauba soetaja või teenuste saaja käibemaksukohustuslasena registreerimise number.

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimustele vastamisel tuleb arvestada neid kaalutlusi.

22 Tuleb nentida, et kuigi direktiivi 2006/112 artiklis 214 on loetletud isikute kategooriad, kes peavad olema individuaalse numbriga registreeritud, ei näe see säte ette, milliseid tingimusi võib käibemaksukohustuslasena registreerimise numbri andmisele seada. Selle artikli ja sama direktiivi artikli 213 sõnastusest nähtub, et liikmesriikidel on tegelikult käibemaksukohustuslaste registreerimise tagamise meetmete võtmisel teatav kaalutlusruum.

23 See kaalutlusruum ei saa mingil juhul olla piiramatu. Nimelt, kui liikmesriigil on lubatud maksukohustuslasele individuaalse numbri andmisest keelduda, ei saa seda võimalust kasutada ilma õiguspärase põhjuseta.

24 Lisaks ilmneb direktiivi 2006/112 artikli 9 lõikes 1 määratletud mõistest „maksukohustuslane”, et selle mõiste alla kuulub iga isik, kes mis tahes paigas teostab iseseisvalt mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest.

25 Kooskõlas Euroopa Kohtu praktikaga tuleb seda mõistet tõlgendada laialt. Igaüht, kellel on objektiivselt tõendatud kavatsus alustada iseseisvalt majandustegevust ja kes teeb selleks vajalikke esmaseid investeeringuid, tuleb pidada maksukohustuslaseks (vt selle kohta 8. juuni 2000. aasta otsus kohtuasjas C-400/98: Breitsohl, EKL 2000, lk I-4321, punkt 34, ja 1. märtsi 2012. aasta otsus kohtuasjas C-280/10: Polski Trawertyn, punkt 30).

26 Nii kohtupraktikast kui ka direktiivi 2006/112 artikli 213 lõike 1 sõnastusest tuleneb, et maksukohustuslasteks, kes võivad taotleda käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit, peetakse mitte ainult isikuid, kes teostavad juba majandustegevust, vaid ka neid, kes kavatsevad seda alustada ja kes teevad selleks vajalikke esmaseid investeeringuid. Neil isikutel ei tarvitse olla võimalik oma majandustegevuse algstaadiumis tõendada, et neil on juba selleks tegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid.

27 Seega ei luba direktiiv 2006/112 – eelkõige selle artiklid 213 ja 214 – liikmesriigi maksuametil keelduda taotlejale käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit andmast vaid sel põhjusel, et ta ei suuda tõendada, et tal on käibemaksukohustuslasena registreerimise avalduse esitamise ajal olemas deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid.

28 Sellegipoolest on Euroopa Kohtu praktika kohaselt liikmesriikidel õigustatud huvi võtta oma finantshuvide kaitseks vajalikke meetmeid ning maksupettuste ja maksustamise vältimise ning muude võimalike kuritarvituste vastane võitlus on direktiiviga 2006/112 tunnustatud ja toetatud eesmärk (vt eelkõige 21. veebruari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-255/02: Halifax jt, EKL 2006, lk I-1609, punkt 71; 7. detsembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-285/09: R., EKL 2010, lk I-12605, punkt 36, samuti 18. oktoobri 2012. aasta otsus kohtuasjas C-525/11: Mednis, punkt 31).

29 Ühtlasi on liikmesriikidel kohustus tagada, et kanded maksukohustuslaste registris oleksid õiged, et kindlustada käibemaksusüsteemi nõuetekohane toimimine. Seega lasub pädeval siseriiklikul ametiasutusel kohustus kontrollida, kas taotlejal on maksukohustuslase staatus, enne kui ta annab talle käibemaksukohustuslasena registreerimise numbri (vt eespool viidatud kohtuotsus Mecsek-Gabona, punkt 63).

30 Niisiis võivad liikmesriigid kooskõlas direktiivi 2006/112 artikli 273 esimese lõiguga õiguspäraselt võtta meetmeid, millega saab takistada registreerimisnumbri kuritarvitamist eriti nende ettevõtjate poolt, mille tegevus – ja järelikult ka maksukohustuslase staatus – on puhtalt fiktiivne. Sellegipoolest ei tohi need meetmed minna kaugemale sellest, mis on vajalik maksu nõuetekohase kogumise kindlustamiseks ja pettuste ärahoidmiseks, ning nendega ei tohi seada süstemaatiliselt kahtluse alla käibemaksu mahaarvamise õigust ja sellest tulenevalt ka maksustamise neutraalsust (vt selle kohta 27. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas, C-146/05: Collée, EKL 2007, lk I-7861, punkt 26; eespool viidatud kohtuotsus Nidera Handelscompagnie, punkt 49; eespool viidatud kohtuotsus Dankowski, punkt 37, ja eespool viidatud kohtuotsus VSTR, punkt 44).

31 Selles osas tuleb nentida, et sellised kontrollimeetmed, nagu on kehtestatud käibemaksuseadusega, ei saa piirata maksukohustuslaste õigust arvata maha kavandatavate ja mahaarvamisõigust andvate tehingute tarbeks tehtud investeeringutelt tasumisele kuuluvat või tasutud käibemaksu.

32 Nimelt tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt on direktiivi 2006/112 artiklis 214 ette nähtud registreerimise ja artiklis 213 sätestatud kohustuste puhul tegemist kontrolliotstarbeliste vorminõuetega, mis ei saa seada kahtluse alla eelkõige õigust mahaarvamisele või käibemaksuvabastusele seoses ühendusesisese tarnega, kui nende õiguste tekkimise sisulised tingimused on täidetud (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Nidera Handelscompagnie, punkt 50; 19. juuli 2012. aasta otsus kohtuasjas C-263/11: Rēdlihs, punkt 48, ja eespool viidatud kohtuotsus Mecsek-Gabona, punkt 60).

33 Sellest kohtupraktikast järeldub, et käibemaksukohustuslasena registreerimine on selline vorminõue, mis ei võimalda maksukohustuslast takistada teostamast talle kuuluvat mahaarvamisõigust põhjusel, et ta ei olnud enne soetatud kaupade oma maksustatavas majandustegevuses kasutamist käibemaksukohustuslasena registreeritud (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsused Nidera Handelscompagnie, punkt 51, ja Dankowski, punktid 33, 34 ja 36). Siit tulenevalt ei saa käibemaksukohustuslasena registreerimise numbri andmisest keeldumine põhimõtteliselt avaldada mingit mõju maksukohustuslase õigusele arvata maha sisendkäibemaks, kui selle õiguse tekkimise sisulised tingimused on täidetud.

34 Selleks et individuaalse numbri andmisest keeldumist saaks pidada proportsionaalseks maksupettuste ärahoidmise eesmärgi suhtes, peab see põhinema arvestataval teabel, mis lubab objektiivselt järeldada, et kui sellele maksukohustuslasele antakse käibemaksukohustuslasena registreerimise number, hakkab ta seda tõenäoliselt kuritarvitama. Otsus peab põhinema hinnangul, mis antakse kogumis juhtumi kõigile asjaoludele ja tõenditele, mis on ettevõtja esitatud andmete kontrollimise käigus kogutud.

35 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul, kes ainsana on pädev tõlgendama siseriiklikku õigust ja hindama põhikohtuasja asjaolusid, eeskätt seda, kuidas maksuamet on seda õigust rakendanud (vt eespool viidatud kohtuotsus Mednis, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika), tuleb hinnata, kas riiklikud meetmed on kooskõlas liidu õigusega ja eeskätt proportsionaalsuse põhimõttega. Euroopa Kohtu

pädevuses on üksnes anda liikmesriigi kohtule liidu õiguse tõlgendamiseks juhiseid, mis võimaldavad tal hinnata kooskõla küsimust (vt selle kohta 30. novembri 1995. aasta otsus kohtuasjas C-55/94: Gebhard, EKL 1995, lk I-4165, punkt 19, ja 29. juuli 2010. aasta otsus kohtuasjas C-188/09: Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, EKL 2010, lk I-7639, punkt 30).

36 Põhikohtuasja asjaolude kohta olgu märgitud, et ainuüksi sellest, et maksukohustuslasel puuduvad deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid, ei piisa tõendamaks, et ta tõenäoliselt paneb toime maksupettuse. Sellegipoolest ei saa välistada, et sedalaadi asjaolud – mida kinnitavad muud objektiivsed seigad, mis tekitavad kahtluse, et maksukohustuslane kavandab pettust – võivad olla teabeks, mida tuleb pettuseohu üldisel hindamisel arvesse võtta.

37 Samuti ei näe direktiiv 2006/112 ette ühtki piirangut selle kohta, mitu käibemaksukohustuslasena registreerimise avaldust võib sama isik esitada, tegutsedes erinevate juriidiliste isikute nimel. Direktiiv ei luba ka järeldada, et juriidilise isiku üle kontrolliõiguse loovutamine pärast tema käibemaksukohustuslasena registreerimist on õigusvastane tegevus. Sellegipoolest võib ka neid asjaolusid pettuseohu üldise hindamise raames arvesse võtta.

38 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on käesoleva juhtumi kõiki asjaolusid arvestades kontrollida, kas riigi maksuamet tegi õiguslikult piisavalt kindlaks arvestatava teabe olemasolu, mis lubab järeldada, et käibemaksukohustuslasena registreerimise avaldus, mille esitas Ablessio, võib kaasa tuua individuaalse numbri kuritarvitamise või muu käibemaksupettuse ohu.

39 Kõiki eelnevaid kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimustele vastata, et direktiivi 2006/112 artikleid 213, 214 ja 273 tuleb tõlgendada nii, et need ei luba liikmesriigi maksuametil keelduda äriühingule käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit andmast vaid sel põhjusel, et ameti arvates puuduvad tal deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid ning et äriühingu osanik on selle numbri juba mitu korda saanud äriühingute jaoks, mis ei ole kunagi teostanud reaalset majandustegevust ja mille osalus on võõrandatud varsti pärast numbri saamist, ilma et maksuamet oleks objektiivseid asjaolusid arvestades kindlaks teinud arvestatava teabe olemasolu, mis võimaldab kahtlustada, et antud käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit hakatakse kuritarvitama. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on hinnata, kas maksuamet esitas arvestatavat teavet pettuseohu kohta põhikohtuasjas.

Kohtukulud

40 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikleid 213, 214 ja 273 tuleb tõlgendada nii, et need ei luba liikmesriigi maksuametil keelduda äriühingule käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit andmast vaid sel põhjusel, et ameti arvates puuduvad tal deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid ning et äriühingu osanik on selle numbri juba mitu korda saanud äriühingute jaoks, mis ei ole kunagi teostanud reaalset majandustegevust ja mille osalus on võõrandatud varsti pärast numbri saamist, ilma et maksuamet oleks objektiivseid asjaolusid arvestades kindlaks teinud arvestatava teabe olemasolu, mis võimaldab kahtlustada, et antud käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit hakatakse kuritarvitama. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on hinnata, kas maksuamet esitas arvestatavat teavet pettuseohu kohta põhikohtuasjas.

Allkirjad